

Harem-i Şerifin Vehhabîler elinde olmasının hikmeti

“Haremeyn-i Şerifeynin Vehhâbilerin eline geçmesi ve onların, eâzım-ı İslâmın türbeleri hakkındaki tahripkârâne hüürnetsizliği ne hikmete mebnîdir?” diye suâl ediyorsunuz.

Altıncı Risale olan Altıncı Mesele [Haremeyn-i Şerifeyne Vehhâbilerin tasallutuna dairdir]

“Öyle bir fitneden sakının ki, geldiği zaman içinizden sadece zâlimlere isâbet etmez.” (Enfal Sûresi: 25)

Azîz kardeşlerim,

“Haremeyn-i Şerifeynin Vehhâbilerin eline geçmesi ve onların, eâzım-ı İslâmın türbeleri hakkındaki tahripkârâne hüürnetsizliği ne hikmete mebnîdir?” diye suâl ediyorsunuz.

Elcevap: Şu hâdisce, âlem-i İslâmın siyasetine ve hayat-ı içtimâyesine taallûk ettiği için, Yeni Said kafasıyla cevap veremiyorum. Çünkü, şimdi daire-i nazarım başka ufuktadır. Fakat, hiç kırmadığım ve dâima fâidesini gördüğüm mübârek hâtıran için Eski Said kafasını muvakkaten başıma sıkılarak giyerek, şu Altıncı Meseleyi dört muhtasar nüktelerle beyân edeceğiz.

Birinci Nükte

Şu Vehhâbî meselesinin kökü derindir. An’anesi zamân-ı Sahâbeden başlayarak gelmiş. İşte o anane, üç uzun esaslarla gelmiştir:

Birincisi: Hazret-i Ali (r.a.), Vehhâbilerin ecdâdından ve ekserîsi Necid seknesinden olan Hâricîlere kılıncı çekmesi ve Nehriyan’da onların hâfızlarını öldürmesi, onlarda derinden derine, hem din nânıma Şîalğın aksine olarak, Hz. Ali’nin (r.a.) fazîletlerine karşı bir küsmek, bir adâvet tevellüd etmiştir. Hazret-i Ali (r.a) “Şâh-ı Velâyet” ünvanını kazandığı ve turûk-u evliyânın ekser-i mutlakı ona rücû etmesi cihetinden, Hâricîlerde ve şimdi ise Hâricîlerin bayraktarı olan Vehhâbîlerde, ehl-i velâyete karşı bir inkâr, bir tezyif damarı yerleşmiştir.

İkincisi: Müseylime-i Kezzâbın fitnesiyle irtidâda yüz tutan Necid havâlisi, Hazret-i Ebû Bekir’in (r.a.) hilâfetinde, Hâlid

İbni Velid'in kılıncıyla Ehl-i Sünnet ve Cemaate karşı bir iğbirâr, seciyelerine girmişti. Hâlis Müslüman oldukları halde, yine eskiden ecdadlarının yedikleri darbeyi unutmuyorlar—nasıl ki ehl-i İran'ın, Hazret-i Ömer'in (r.a.) âdilâne darbesiyle devletleri mahv ve milletlerinin gururu kırıldığı için Şîalar Âl-i Beyt muhabbeti perdesi altında Hazret-i Ömer'e (r.a.) ve Hazret-i Ebû Bekir'e (r.a.) ve dolayısıyla Ehl-i Sünnet ve Cemaate dâimâ müntakimâne, fırsat buldukça tecâvüz etmişler. Üçüncü Esas: Vehhâbilerin azîm imamlarından ve acîb dehâları taşıyan meşhur İbni Teymiye ve İbni Kayyime'l-Cevzî gibi zâtlar Muhyiddîn-i Arabî (k.s.) gibi azîm evliyâyâ karşı fazla hücum ettikleri ve güyâ mezheb-i Ehl-i Sünneti Şîalara karşı Hazret-i Ebû Bekir'in (r.a.) Hazret-i Ali'den (r.a.) efdaliyetini müdâfaa ediyorum diyerek, Hazret-i Ali'nin (r.a.) kıymetini çok düşürüyorlar. Hârika fazîletlerini âdileştiriyorlar. Muhyiddîn-i Arabî (k.s.) gibi çok evliyâyı inkâr ve tekfir ediyorlar. Hem, Vehhâbiler kendilerini Ahmed İbni Hanbel mezhebinde saydıkları için, Ahmed İbni Hanbel Hazretleri bir milyon hadîsin hâfızı ve râvîsi; ve şiddetli olan Hanbelî mezhebinin reisi ve halk-ı Kur'ân meselesinde cihanpesendâne salâbet ve metânet sahibi bir zât olduğundan, onun bir derece zâhirî ve mutaassibâne ve Alevîlere muhâlefetkârâne mezhebinden din nâmına istifade edip, bir kısım evliyânın türbelerini tahrip ediyorlar ve kendilerini haklı zannediyorlar. Halbuki, bir dirhem hakları varsa, bazen on dirhem ilâve ediyorlar.

Mektubat, s. 352, yeni s. 615

LÛGATÇE:

eâzım-ı İslâm: İslâm büyükleri.

an'ane: örf, gelenek. mebnî: bina olunmuş, kurulmuş.

halk-ı Kur'ân: Kur'ân'ın mahlûk (yaratılmış) olup olmadığı meselesi.